

Ibrohim S. USMONOV,
Candidate of Historical Sciences
Institute of Oriental Studies named
after Abu Rayhan Biruni.
M. Ulugbek str. 79, 100170,
Tashkent, Uzbekistan.
E-mail: i.usmanov@yahoo.com

DOI: 10.47980/MOTURIDIY/2022/4/5

ҲАКИМ ТЕРМИЗИЙНИНГ “МАҚОСИД АШ-ШАРИА”ГА ОИД ҚАРАШЛАРИ

HAKIM TIRMIDHI'S VIEWS ON “MAQASID ASH-SHARIA”

ВЗГЛЯДЫ ХАКИМА ТЕРМЕЗИ НА “МАКАСИД АШ-ШАРИАТ”

КИРИШ

“Мақосид аш-шариа” (шариат мақсадлари) илми шаръий ҳукмлар ортида турган ҳикмат, мақсадлар, ғоялар, сабабларни баён қилади. Ислом фикҳи назарийчиликларига кўра, “мақосид аш-шариа” – шариатдан кўзланган инсоният манфаатини ифода этишдир (А.Жасер, 2011:30). XIX асрнинг охири ва XX аср бошидан то бугунга қадар “мақосид аш-шариа” мавзуси бўйича амалга оширилган ишлар янги босқичга кўтарилди. Зеро, илғор ислом мутафаккирлари бу мавзуга киришиб, ислом динининг мудом замон билан ҳамнафаслигини асослаб келмоқдалар.

“Мақосид аш-шариа”нинг дастлабки кўри-нишлари Пайғамбар алайҳиссалом ва саҳобийлар давридан бошлаб намоён бўла бошлаган эди. Улардан кейин тобейлар, мазҳаббошилар фаолияти мақосид ҳақида тизимли қарашлар пайдо бўлиши учун қулай шарт-шароит яралишига хизмат қилди. Умавийлар давридан бошлаб мазҳаблар доирасида ҳуқуқшуносликка оид кўплаб асарлар яратилди: ҳанафийлар “қиёс” ва “истихсон” масаласида, моликийлар “масолиҳ мурсала”, “амал аҳли Мадина”, ҳанбалийлар “саҳобий сўзи ва раъйининг ҳужжат экани” каби усулий қоидаларни муҳокама қилаётган эдилар. Айнан учинчи ва тўртинчи хижрий асрларда шариат ҳикмати, унинг мақсадлари ҳақида назарий мулоҳазалар юритилиб, усулий китобларда шариат инсонлар манфаати риояси учун юборилгани борасида сўз бораётган эди (С.Ризвон, 2014).

Ҳозирги кунга келиб, моддий ва маънавий ҳаётда ҳар лаҳза содир бўлаётган ўзгаришлар доирасида “мақосид аш-шариа” – муқаддас матнлар ва воқелик, шариат ва реал ҳаёт орасини боғловчи кўприк, деган қараш устувор бўлмоқда (И.Камол, 2015). Бинобарин, ислом оламида “мақосид аш-шариа” илмини қайта тиклашга алоҳида эътибор қаратилмоқда. Бу илм шариатнинг руҳиятини намоён этиб, ажодлар меросига теран кўз билан қарашга, мўлжални тўғри олган ҳолда, бугунги кун саволларига жавоб топишга хизмат қилади.

“Мақосид аш-шариа”га доир фикрларнинг тадрижий ривожини уч босқичга ажратиш мумкин: шаклланиш, намоён бўлиш ҳамда ривожланиш. Шаклланиш босқичининг энг кўзга кўринган илк вакили Ҳаким Термизий (ваф. 320/932) ҳисобланади.

АСОСИЙ ҚИСМ

Илк хижрий уч аср мобайнида “мақосид” тушунчаси, гарчи ўша пайтда у “ҳикмат”, “иллат” (сабаб), “муносабат”, “асрор” (сирлар), “ағроз” (мақсадлар) ёки “маоний” (маънолар) каби сўзлар билан ифодаланган бўлсада, мустақил мавзу сифатида ёритишга эътибор қаратилмаган эди. Ҳаким Термизийнинг “ас-Салот ва мақосидуҳо” (Намоз ва унинг мақсадлари) китоби бу борада ёзилган илк асар бўлди (А.Жасер, 2011:37). Тадқиқотчиларнинг фикрига кўра, Ҳаким Термизийнинг “ал-Ҳаж ва асроруху” (Ҳаж ва унинг сирлари), “Сабаб ат-такбир фи-с-салот” (Намозда такбир (Аллоҳу акбар) айтишнинг сабаби), “Илал аш-шариа” (Шариат ҳукмларининг келиб чиқиш сабаблари) асарлари унинг “мақосид” илмида илк бора тизимли ижод қилган фақиҳ бўлганини тасдиқлайди. Шунингдек, Ҳаким Термизий билан бир даврда яшаган Абу Зайд Балхийнинг (ваф. 322/933) “ал-Ибона ан илал ад-диёна” асари ҳам муомалот бобидаги “мақосид” масалаларига бағишланган илк асарлардан бири бўлган. Мазкур даврнинг яна бир муҳим шахсларидан бири сифатида шофеий олим Абу Бакр Қаффол аш-Шоший (ваф. 365/975) ва унинг “Маҳосин аш-шариа” асарини ҳам қайд этиш лозим. Мазкур асар методологик ва амалий масалаларни ўзида жамлаган фикҳий асар сифатида шофеий мазҳаби доирасида яратилган муҳим манба ҳисобланади. Шаклланиш босқичи вакиллари каторига шофеий мазҳаби уламолари – Имом Жувайний (ваф.

Аннотация. Мақолада “мақосид аш-шариа” – шариат мақсадлари илимининг шаклланиши ва ривожланиши босқичлари муҳокама қилинади. Шунингдек, мавароуннаҳрлик машхур суфий Ҳаким Термизийнинг шариат мақсадлари илимининг асосларини шакллантиришдаги хизмати таҳлил қилинади. Олимнинг “Исбот ал-илал”, “ас-Солат ва мақосидуҳа”, “ал-Ҳаж ва асроруҳу” асарлари мақосид аш-шариага доир илк назарий ва амалий аҳамиятга эга қўлланма бўлган эди. Маълумки, шариат мақсадларининг дастлабки кўринишлари Пайғамбар алайҳиссалом ва саҳобийлар давридан бошлаб намоён бўла бошлаган эди. Улардан кейин тобейилар, мазҳаббошилар фаолияти мазкур илм ҳақида тизимли қарашлар пайдо бўлиши учун қўлай шарт-шароит яратилишига хизмат қилди. Умавийлар давридан бошлаб мазҳаблар доирасида ҳуқуқшуносликка оид қўлаб асарлар яратилди: ҳанафийлар “қиёс” ва “истиҳсон” масаласида, моликийлар “масолиҳ мурсала”, “амал аҳли Мадина”, ханбалийлар “саҳобий сўзи ва раъйининг ҳужжат экани” каби усулий қоидаларни муҳокама қилаётган эдилар. Айнан учинчи ва тўртинчи ҳижрий асрларда шариат ҳикмати, унинг мақсадлари ҳақида назарий мулоҳазалар юритилиб, усулий китобларда шариат инсонлар манфаати риояси учун юборилгани борасида сўз бораётган эди. Мақола муаллифи Ҳаким Термизийнинг шариат мақсадлари ҳақидаги дастлабки қарашлари, айнан шу сўзнинг ҳосилаларини ўз асарларида ишлатиши кейинги муаллифлар учун бу мавзуда фаолият олиб боришлари учун таянч-асос бўлганини ёритиб берган. Шу билан бирга, шариат мақсадларига оид фикрлар Имомул Ҳарамайн Жувайний (1028–1085) давридан бошлаб тизимли шаклга келгани кўрсатиб берилган. Мақолада Ҳаким Термизий ўзига хос фикрлар қарашлари билан ислом ҳуқуқшунослигида муҳим ангиланишларни бошлаб бергани хулоса қилинган.

Калит сўзлар: мақосид аш-шариа, иллат, ирфон, заруриёт, ҳожиёт, таҳсиниёт, ижтиҳод, мазҳаб.

Abstract. The article discusses the stages of formation and development of the science of “Maqasid ash-sharia” – the goals of Sharia. Also, the service of Hakim Tirmidhi, a famous Sufi from Mawarannahr, in forming the foundations of this science is analyzed. The scholar's works such as “Isbat al-Ilal”, “as-Salah wa maqasiduha”, and “al-Hajj wa asraruhu” were the first theoretical and practical guides on Maqasid al-sharia. It is known that the first manifestations of the purposes of the Sharia began to appear from the time of the Prophet and his Companions. After them, the activities of followers and madhab imams served to create favorable conditions for the emergence of systematic views on this science. From the time of the Umayyads, many jurisprudential works were written within the framework of the madhabs: the Hanafis were discussing the issue of “Qiyas” and “Istihsan”, the Malikis were discussing the procedural rules such as “al-Masalih al-mursala”, “Amal Ahl al-Madinah”, the Hanbalis were discussing “whether the word and opinion of the Companions is a document”. It was in the third and fourth Hijri centuries that theoretical discussions were held about the wisdom of Sharia and its goals. In the books of Usul, it was mentioned that the Sharia was sent for the benefit of people. The article highlights that Hakim Tirmidhi's initial views on the goals of Sharia, and the use of the derivatives of this word in his works were the basis for subsequent authors to work on this topic. At the same time, it is shown that the ideas regarding the goals of the Shari'ah took a systematic form from the time of Imam al-Haramayn Juwaini (1028–1085). The article concludes that Hakim Tirmidhi initiated important innovations in Islamic law with his unique jurisprudential views.

Keywords: maqasid ash-sharia, illat (reason), irfan, zaruriyat, hajiyat, tahsiniyat, ijtiḥad, madhhab.

Аннотация. В статье рассматриваются этапы становления и развития науки «макасид аш-шариат» – цели шариата. Также анализируется заслуга Хакима Термези, известного суфия из Мавераннахра, в формировании основ науки о целях шариата. Труды ученого «Исбат ал-илал», «Ас-Солат ва макасидуҳа», «Аль-хадж ва асроруҳу» были первыми теоретическими и практическими руководствами по «макасид аш-шариату». Известно, что первые проявления целей шариата стали проявляться со времен Пророка и его сподвижников. После них деятельность табиинов и основателей мазхабов послужила созданию благоприятных условий для возникновения системных взглядов на эту науку. Со времен Омейядов в рамках мазхабов создавались многие юридические труды: ханафиты обсуждали вопрос «кийаса» и «истиhsана», маликиты обсуждали процессуальные нормы, такие как «масалих мурсала», «амаль Ахль аль-Мадина», ханбалиты дискутировали о том, что «слово и мнение сподвижников — это документ». Именно в третьем и четвертом веках хиджры велись теоретические рассуждения о мудрости шариата, его целях, а в методических книгах говорилось, что шариат послан на благо людей. Автор статьи пояснил, что первоначальные взгляды Хакима Термизи на цели шариата, использование производных от этого слова в его произведениях послужили основанием для работы последующих авторов над этой темой. В то же время показано, что представления о целях шариата приобрели систематическую форму со времен имама ал-Харамайна Джувайни (1028–1085). В статье делается вывод о том, что Хаким Термизи инициировал важные новшества в исламской юриспруденции своими уникальными взглядами на фикх.

Ключевые слова: макасид аш-шариат, иллат, ирфан, необходимость, потребность, тахсиниёт, иджтиҳад, мазҳаб.

478/1085) ва унинг шогирди Абу Ҳомид Ғаззолийни (ваф. 505/1111) ҳам киритиш мумкин. Юқоридаги маълумотлар умумлаштирилса, “мақосид” борасидаги қарашларнинг шаклланиш босқичи деярли бир аср давом этгани аён бўлади. Иккинчи босқичнинг атоқли олимлари сифатида шофеий уламолар Фахриддин Розий (ваф. 606/1209), Сайфиддин Омадий (ваф. 631/1233), Иззуддин ибн Абдуссалом (ваф. 660/1262), моликий фақиҳ Аҳмад ибн Идрис Қарофийни (ваф. 684/1285) қайд этиш лозим. “Мақосид” ривождаги ушбу муҳим босқич мазкур илмнинг бойитилиши, босқичнинг шаклланиш жараёни якунланиши, соҳаларнинг белгиланиши, айрим фикрларнинг қайта кўриб чиқиб, тўғриланиши билан характерланади.

Учинчи босқич эса “мақосид аш-шариа”га киритилган янги қараш-фикрлар билан боғлиқ. Бу босқичнинг машҳур сиймоси моликий Имом Абу Исҳоқ Шотибий (ваф. 790/1388)дир. Унинг “ал-Мувафакот фи усул аш-шариа” (Шариат асосларидаги мувофиқликлар) асари “мақосид аш-шариа”га бағишланган жуда муҳим асар ҳисобланади.

Юқорида кўриб чиқилган босқичлар салмоғи, муддати, амалга оширилган ишлари нуктаи назаридан бир-биридан фарқланади. Ўз даври хусусиятидан келиб чиқиб, “мақосид”нинг муайян долзарб бўлган масаласига эътиборнинг кучайиши, қолганларига эътибор камроқ қаратилиши, янги муҳим йўналишлар белгиланиши каби жиҳатлар санаб ўтилган босқичлар кесимида кўзга ташланади. Аҳамиятлиси шундаки, “мақосид аш-шариа” илмининг ривожланиши XIV асрга келиб Имом Шотибийнинг 1388 йилда вафот этиши билан тўхтади. Бундан кейин соҳага оид кўзга кўринган асарлар ёзилмагани, илм сифатида ривожланмагани мазкур йўналишга қизиқиш сусайганини намоён этади. Мазкур ҳолатга барҳам берган моликий фақиҳ, Тунис муфтийси – Муҳаммад Тохур ибн Ошур (1879) мақосид илмига янги руҳ бергунга қадар деярли олти аср давомида бу йўналишда турғунлик юзага келди (М.Ҳусайн, 2005:113). Юқорида зикр этилган олимларнинг аксари шофеий ва моликий мазҳабида бўлганини мулоҳаза қилган ҳолда, уларнинг энг аввалида ҳанафий мазҳаби вакили – Ҳаким Термизий (ваф. 320/932) турганини қайд этиш ўринли.

Ҳаким Термизий фикҳ, тасаввуф ва фалсафани ўзаро мувофиқлаштира олган ўз замонасининг илғор мутафаккири бўлган. У фикҳ илми, мазҳабларнинг шаклланиш жараёнлари якунига етаётган даврда яшаб, шариат илмини

фалсафий тафаккур билан бойитди. Унинг фикҳга доир асарлари анъанавий фикҳий асарлардан услубий жиҳатдан катта фарқ қилади. Кўплаб тадқиқотчиларнинг фикрларига кўра, Термизийнинг асарлари ўз замонасидан илгарилаб кетгани учун ҳам ўз даврида етарлича англалмаган. Ҳозирги кунда олимнинг “мақосид аш-шариа” мавзусига доир фикрлари долзарблик касб этиб бормоқда.

Ҳаким Термизийнинг “ҳар бир шаръий ҳукм ақл билан англаб тушунилади ва унинг ортида иллат (сабаб, асос) туради”, деган қарашни жамият тараққиётида муҳим ўрин тутди. Мана шундай қарашлари учун бўлса керак, Термизий мероси кўплаб чет эллик, аксарияти ғарб олимлари томонидан чуқур ўрганиб келинади. “Мақосид” илми герменевтика фани билан ҳам боғлиқ. Бу эса матнларга янги назар билан қараш, уларни шарҳ ва талқин қилиш имконини беради.

Ҳаким Термизий ўз асарларида “мақосид” сўзини ҳозирги кунда қўлланадиган шаклида ишлатмаган. Унинг асарларида “илал” (сабаблар), “асбоб” (сабаблар), “асро” (сирлар), “маоний” (маънолар), “ғоёт” (ғоялар), “ботин” (яширин маъно), “ҳикмат”, “латоиф” (нозик тушунчалар)

сўзлари ҳамда “мақосид” сўзининг قصد ўзагидан от ёки феъл шаклида “мақсад”, “мўлжал” маъносида қўлланилган (Х.Заҳрий, 1998:137). Ҳаким Термизий ҳукмлардан кўзланган мақсадларга бағишлаб ёзган “Исбот ал-илал” (Сабабларни собит қилиш) асарида ибодат ва муомалот масалалари ҳамда айрим ақидавий масалаларнинг сабабларини муҳокама қилса, “ас-Салот ва мақосидуҳо” асарида таҳорат, намоз рукнлари ва суннатларининг моҳияти, “ал-Ҳаж ва асроруҳо” рисоласида ҳаж арконларидаги ҳукмларнинг мақсади, сирлари ва ҳикматлари ҳақида сўз юритади.

Замонавий уламолар “мақосид аш-шариа”ни уч қисмга: “мақосид омма” (умумий мақсадлар), хосса (хусусий мақсадлар), жузъияга (жузъий мақсадлар) ажратадилар (Н.Жуғайм, 2013:26–27). Ваҳоланки, Имом Жувайний (1028–1085) мақосидни XI асрда заруриёт (заруратлар), хожиёт (эҳтиёжлар) ва таҳсиниёт (таҳсинга сазовор ишлар) қисмларига бўлган эди (А.Рисуний, 2014:73). Термизий бири билан чамбарчас боғлиқ мазкур турларнинг барчаси бўйича ўз мулоҳазаларини баён қилган. Мақосид оммага оид 5 та заруриёт – дин, нафс, насл, ақл ва мол-дунё муҳофазаси Ҳаким Термизий асарларида ўрин олган. Жумладан, “Имон келтириш билан дин муҳофазаси, қон тўкиш

тақиқланиши билан нафс ва ақл муҳофазаси, мол-мулкка тажовуз қилиш тақиқланиши билан мол-мулк муҳофазаси, шаън-обрў тўкиш тақиқланиши ва қасос билан насл ва шаън муҳофазаси амалга ошади” (Ҳ.Термизий, 1998:80), дейди Термизий.

Ҳаким Термизий “Мақосиди хосса”га оид фикҳий боблар кесимида ҳам: “ас-Салот ва мақосидуҳо”, “Ҳаж ва асроруху” каби махсус асарлар таълиф этган. “Мақосид жузъия”га оид матнлар ҳам Ҳаким Термизийда жуда кўп учрайди. Жумладан, “Наводир ал-усул” (Камёб усуллар) асарида жузъий мақсадлар ўлароқ “таҳорат”, “сажда”, “ният” каби мавзулар ёритилган.

Шариат “иллат”ларини билиш “мақосид аш-шариа”нинг муҳим қисмларидан биридир. Шариат мақсадлари назариясининг пайдо бўлиши “иллат”лар мавзуси билан чамбарчас боғлиқдир. “Иллат мавзуси “мақосид аш-шариа”нинг илк ибтидоси бўлган эди. “Иллат” сўзи луғатда “бир нарсада ҳосил бўлиши билан ўша нарсанинг ҳолини ўзгартирувчи”ни англатади. Шу эътибордан беморлик ҳам “иллат” дейилади. Усул ал-фикҳ уламолари иллатни: “Маслаҳат (фойда, манфаат) юзага чиқиши учун маълум ҳукмнинг шариатга киритилишига сабаб бўлган нарса ёки ҳукми танитувчи сифат”, деб таърифлаганлар (Мухаммад Содиқ Мухаммад Юсуф, 2019:138–140).

Ҳаким Термизий шариат ҳукмларининг “иллат”лари, яъни сабабларини тадқиқ қилган илк олимлардан бўлган. Ҳаким Термизийга кўра, масалаларнинг “иллат”ини билиш бу валийларга хос илмдир. “Мақосид” қарашлари албатта ижтиҳод мавзуси билан боғлиқ. Ҳаким Термизийга кўра, мужтаҳиднинг салоҳияти “иллат”ларни ва ҳукмларнинг маъноларини билиш билан ўлчанади. Зеро “фикҳ”нинг ўзи ҳукмларнинг мақсадларини билиш, амр ва наҳйнинг (буйруқ ва тақиқларнинг) сирларини кашф қилишдир.

МУҲОКАМА

Ҳаким Термизий ҳукмларнинг мақсадларини кашф қилишда бир қанча ихтилофлар келиб чиқиши мумкинлигидан огоҳлантиради. Биринчидан, ҳар бир шаръий матн бир қанча маъноларга эга бўлиб, унинг “иллат”лари ва нозик жиҳатларини ҳамма ҳам кўра олмайди. Иккинчидан эса, ақл ва зеҳний салоҳият ўртасида тафовут бўлиб, ижтиҳод масаласида хилма-хилликни келтириб чиқаради. Ҳаким Термизийнинг асарларига қаралса, гарчи

у ханафий фикҳини ўрганганини қайд этсада, аммо айрим масалаларда ханафийликдан фарқли фикҳий ҳулосалар беради.

Шариатни жорий қилган Зотнинг шариат ҳукмлари борасидаги мақсадлари ҳақида ҳукмлар “муаллал” (яъни, асос ва сабаблари мавжуд) бўлганда гапириш мумкин. “Иллат” – “ҳикмат” сўзига маънодош бўлиб келса, у тўлиғича “мақосид”ни англатади (Н.Жуғайм, 2013:144).

Ҳаким Термизий таълил (ҳукмларнинг жорий қилиниш сабаблари ва асосларини келтириш) масаласида ақл ва нақлни асос, деб кўрсатади. Бунда у Қуръон, суннат, саҳобийлар, тобейлар, етакчи уламолар сўзларига таянилиши ҳамда айрим ўринларда тафаккур ва тадаббур орқали ечим топилишини амалда кўрсатиб беради. Ижтиҳодий фаолиятда араб тилини билиш ниҳоятда муҳим ўрин тутди. Ҳаким Термизий шаръий ҳукмларнинг “иллат”ини англаш учун араб тилини билиш энг муҳим омиллардан, деб ҳисоблайди. Ўзи ҳам араб тилидаги сўзларнинг асл маъноларидан “иллат”ни очиб беришда унумли фойдаланади. Масалан, “закот” сўзининг луғавий маъносидан фойдаланиб, закотнинг “иллат”и – “ўсиш” (молиявий) эканини айтади. Ёки рамазон рўзасининг “иллат”ини “гуноҳлардан покланиш”, деб таъкидлашда ҳам “рамазон” сўзининг “куйдириб тушириш” маъносидан фойдаланади. Ўз асарларида Ҳаким Термизий тилшунослар ва тил донишмандлари (ҳукамо би илм ал-луға) ўртасини фарқлаб, тилшунос ҳакимларни юқори поғонага қўяди. Тил олимларини фақат зоҳирий масалалар билан чекланиб қолганлари, сўзларнинг яширин маънолари, харфларнинг сирларини билмасликлари учун танқид қилади.

Ҳаким Термизий сўзларнинг маъноларини чуқурроқ очиб бериш мақсадида истиора ва мажоздан ҳам унумли фойдаланади: қуёш – қалб, тутун – шаҳватлар, сел – раҳмат оқиб келиши, хароба иморат – ёмон ахлоқ. Шунингдек, намозни тўйга, ундаги амалларни таом, сўзларни ичимликка ўхшатади (истиора) (Ҳ.Заҳрий, 2009:159–162).

Ҳаким Термизий иллатларни келтиришда юқорида қайд этилган нақлий, ақлий, луғавий асослардан ташқари ирфоний қарашларига ҳам таянади. Масалан, намозга такбир айтишнинг “иллат”ини куйидагича келтиради: “Агар такбир (Аллоҳу Акбар) айтса, кибрни Аллоҳга топширади, ундан халос бўлади, нафсини ерга уради. Агар нафсини ерга урса, Аллоҳ у (кимса)ни кўтаради, зеро у кимса банда киёфасида намоён

бўлди. Аллоҳ Ўз бандаларини банда суратида бўлганларида яхши кўради. Қачонки, ўзларидан кетиб, кибрга берилсалар, уларни ёмон кўради. Чунки уларнинг бу ҳолатида Унга хос нарсга ўхшашга интилиш бор” (Ҳ.Термизий, 1965:30). Ҳаким Термизийнинг ирфон асосидаги айрим “таълил”лари бир қарашда бошқа асосларга таянгандек туюлиши ҳам мумкин. Аммо у келтирган ибодат “иллат”лари муомалот “иллат”ларидан фарқланиб, ўзига хос услубий асосга эга бўлиши табиий эди. Мана шу услубият ифодаси учун Ҳаким Термизий айнан ирфон йўлини муносиб, деб танлади. Бу ирфоний услубиятни “ноилмий”, ёки “тасаввурдан ташқарида”, деб баҳолаш тўғри эмас (Т.Ҳажжи, 2016).

Ҳаким Термизийнинг сони саксондан ошиқ асарлари орасидан – “Наводир ал-усул” (Камёб усуллар), “Хатм ал-авлиё” (Валийларнинг муҳри) ҳамда “Илал аш-шариа” (Шариат сабаблари) ҳаётлик вақтидаёқ машҳур бўлган. Тарихий манбаларда айнан охириги иккитасидаги қарашлари туфайли муаллиф кўп тазйикларга учрагани қайд этилган (Ҳ.Заҳрий, 2013:61).

Манбаларда “Илал аш-шариа” номи билан зикр қилинган асар “Исбот ал-илал” (Сабабларни собит қилиш), “Илал ал-убудия” (Бандалик сабаблари), “Китоб ал-илал” (Сабаблар китоби) номлари билан ҳам юритилган. Ушбу асарни “ислом шариати ҳикматига бағишланган, унинг маънавий жиҳатларини намоён этувчи услубий қўлланма”, деб таърифлаш мумкин. Умуман олганда, Ҳаким Термизий барча илмларда маънавий омиллар татбиқ этилиши тарафдори бўлган.

“Исбот ал-илал” асарида Ҳаким Термизийнинг “мақосид”га доир қарашлари яққол намоён бўлади. Унинг “Исбот ал-илал” китобини ёзишидан мақсади қуйидагиларда акс этади: биринчидан, диндаги ҳар бир ҳукмнинг мақсади, сабаби (иллат), ҳикмати бўлиши ва албатта инсон уларни англаб ета олишини тушунтириш; иккинчидан, у ёки бу ҳукм (буйруқ ва таъқиқ) ортида айнан қайси “иллат” – сабаб турганини амалий кўрсатиб бериш (Н.Nicholas, 1960). Ҳаким Термизий ҳукмларнинг иллатини билишда қуйидаги асосларга таянади: 1) луғавий, 2) нақлий, 3) завқий-ирфоний (Ҳ.Заҳрий, 1998:48) ҳамда 4) мантикий-изчиллик усули.

Ҳаким Термизий “таълил” ҳақидаги қарашлари учун ўз даврида тазйикқа учраган. Чунки бу мавзу ўша давр уламолари ўртасида ихтилофли масала эди. Унинг ўзи ҳам бу вазиятни “Исбот

ал-илал” китобининг муқаддимасида келтириб ўтган: “Сен буйруқ ва қайтариқ (ал-амр ва-н-наҳй) “иллат”ларининг исботи бўйича кишилар мунозара қилган нарсалар ҳақида мендан сўрадинг. Баъзилар айтдиларки, бу Парвардигоримиздан “тааббудий” (ҳикматини банда тушунмай ибодат қиладиган амал)дир. Аллоҳ бандаларини яратган экан, улар (бандалар) буйруқ ва қайтариқ (*ал-амр ва-н-наҳй*)га бандаликни изҳор этиб (ҳикматини суриштирмай), итоат қиладилар. Унинг буйруқларига “иллат” йўқдир. (Тааббудий масалалар бандалар учун) имтиҳон ва синовдир... Аммо, (билсинларки) ҳукмларнинг “иллат”лари мавжуд, уларни англаганлар англайди, билмаганлар эса, билмайди” (Ҳ.Термизий, 1998:67). Сўнгра муаллиф ҳукмларнинг “иллат”лари мавжудлигини исботлаш учун оятлар (Бақара, 143; Муҳаммад, 31; Анкабут, 1–3; Анбиё, 35; Мудассир, 31) ва ҳадисларга, сўнгра мантикий усулларга таянади. Мантикий усулларга мисол: “Аллоҳ таоло бандаларига бирор нарсани буюрса ёки бирор нарсдан қайтарса, беҳудага қилганми ёки ҳикмат биланми? Агар беҳудага деса, Аллоҳнинг буйруқларига бепарво ва беписанд бўлиб, уни ўйинга йўйган бўлади. Агар “амр ва наҳй ҳикматдан чиқарилган” деса, унга “қани ўша ҳикмат, у нима экан?” дейилади” (Ҳ.Термизий, 1998:69). Шундан сўнг аллома ҳикмат илми орқалигина ҳукмларнинг иллатини аниқлаш мумкинлигини айтиб, ҳикмат илмининг афзаллигини кўрсатади: “Ҳикмат – илмнинг ботини – яширин қисми, ботин – нарсанинг мағзидир, зоҳир – нарсанинг пўстлоғи. Манфаат мағизда, пўстлоқда эмас” (Ҳ.Термизий, 1998:69). Буйруқ ва қайтариқ “иллат”ини билиш учун эса қуйидагилар талаб этилишини баён қилади: “Агар банда нафсини тарбияласа (риёзат), шаҳватлардан фориғ бўлса, кўксини (шаҳват тутунларидан) холи қилса, Аллоҳ таоло унинг кўксини Ўз нури билан очиб, шу нур билан тўлдиради. Шу нур орқали ҳикматларни мулоҳаза қила бошлайди, шу мулоҳазадан буйруқ ва таъқиқнинг “иллат”ини англайди” (Ҳ.Термизий, 1998:72).

НАТИЖА

Ҳукмларнинг “иллат”ини аниқлаш (таълил) масаласи ҳозирги кунга қадар ҳам жуда мунозарали масалалардан бири ҳисобланади. Бу борада шофеий олим Тождиддин Субкийнинг (1327–1370) қуйидаги гапи илмий доираларда кенг тарқалган: “Мутакаллимларда Аллоҳнинг ҳукмлари “таълил” қилинмаслиги машҳур бўлса, фақиҳларда эса

“таълил” қилиниши машхурдир”. Имом Шотибийга кўра эса, “аслида калом майдонида бу масала юзасидан пайдо бўлган ихтилофнинг таъсири кейинчалик усул ал-фикҳга кўчди” (Н.Шариф, 2021).

Тарихий манбаларга кўра ҳукмларнинг “иллат”и мавзусига доир муносабатлар умумий кўринишда қуйидагича шаклланган:

Ҳукмлар иллатини мутлақ инкор қилувчилар – зоҳирийлар ва ашъарийлар.

Мутлақ қўллаб-қувватловчилар – мўътазила-лар ва баъзи аҳли сунна намояндалари.

Қисман қўллаб-қувватловчилар – мотуридий-лар ва айрим аҳли сунна уламолари (Н.Шариф, 2021).

Асрлар давомида кечган бу ихтилофни машхур уламолар – Муҳаммад Тохир ибн Ошур (1879–1973), Рамазон Бутий (1929–2013) “лафзий” деб мувофиқлаштирганлар.

Жазоирлик олим Нўъмон Жуғайм (1966 й. туғилган) таърифига кўра: “Усул ал-фикҳ китобларида ибодат масалаларидан ташқари деярли барча шаръий ҳукмлар “муаллал” (асос ва сабаблари келтирилган) ва маъноси маъқулланган. Ибодат масалалари, гарчи, Аллоҳ истаган ҳикмат ва мақсадларда жорий қилингани айтилсада, уларнинг аксариятининг “иллат”и ақлга номаълум. Шу сабабли ҳам ибодатга оид ҳукмлар “таълил” қилинмаслигига йўйилган. Аммо бир нарсани билмаслик ўша нарса йўқлигини англатмайди ёки айрим ҳукмларнинг ҳикмат ва иллатини англаб етмаслигимиз, ҳукм “иллат”сиз эканини ҳам билдирмайди, бу ақлимиз калталиги ва Аллоҳнинг шу илми биздан яширишни ирода қилганини кўрсатади” (Н.Жуғайм, 2013:149).

Ҳукмларнинг “иллат”ини аниқлаш динни англашнинг ажралмас қисми бўлиб, ҳукмларнинг мазмун-моҳиятини тушунишда алоҳида аҳамият касб этади. Бу ҳолат қуйидагиларда намоён бўлади:

Қуръони каримда ҳам кўп ҳукмларнинг “иллат”и зикр этилган. Масалан, Бақара сураси, 222-оятда: «Сиздан хайз тўғрисида сўрамоқдалар. Айтинг: “У азиятдир. Бас, хайз пайтида хотинларингиздан четланингиз”». Ушбу оятда Аллоҳ таоло Ўз Пайғамбарига ҳукмнинг “иллат”ини ҳукмнинг ўзидан олдин айтишни буюрмоқда.

Пайғамбар алайҳиссалом ҳадисларида ҳам ҳукмнинг “иллат”и кўп ўринда зикр қилинади. Масалан, “Рухсат сўраб кириш, кўз тушиши сабабли жорий қилинди”, ёки мушук ҳақида: “Нопок эмас, балки, атрофингизда айланиб юрувчидир”, ҳадисларини келтириш мумкин.

Ҳукмларнинг “иллат”ини билиш – шариатни тушуниш, унинг мақсадларини англаш, ўз ўрнига қўйиш бўйича араб тилини билишдан кейинги иккинчи калитдир. Бусиз саёзлик, қусур ва адашиш келиб чиқади. Шу билан бирга, “таълил” ҳукм келмаган масалада ижтиҳод қилишга олиб боровчи йўлдир.

“Ҳукм ўз “иллати” билан жорий бўлиши” фикҳий қондаси ҳукмларнинг ўзгаришларини намоён қилувчи муҳим жиҳат ҳисобланади. Яъни, муайян “иллат” асосида чиқарилган ҳукм ўша “иллат”га боғлиқ бўлиб, “иллат” давомийлигига қараб, ҳукм ҳам жорий бўлиб туради. “Иллат” кетиши билан ҳукм ҳам бекор бўлади, “иллат” яна қайта тикланиши билан ҳукм ҳам қайта жорий бўлади (А.Рисуний, 2014).

“Мақосид” ва “иллат”нинг бир-бири билан боғлиқлиги уларнинг ўхшашлик ва фарқли жиҳатларида намоён бўлади. Қуйидагиларда улар ўхшаш: 1) Иккови ҳам усулга таянади ва яширин бўлиши мумкин, унга далолат қилиш учун турли йўллар керак бўлади. 2) Иккови ҳам очик-ойдин ва аниқ ёки ижтиҳод қилиш талаб этиладиган даражада мавҳум бўлиши мумкин. 3) Иккови ҳам ҳукм чиқаришга хизмат қилади, бироқ, “иллат” изланишлар асосида топилиши мумкин, аммо “мақосид” турли бўлиши ҳамда баъзан топилмаслиги ҳам мумкин. 4) Иккови ҳам ҳукмнинг жорий бўлиши ёки бекор қилиниши учун ундан кўзланган мақсадни ифодаловчи омилидир. 5) Иккови бир-бирини тақозо этади. 6) Мақсадлар “иллат”ни аниқловчи йўллардан бири ҳам бўлади, мақсад аниқланса, “иллат” ҳам топилади.

Қуйидагиларда “мақосид” ва “иллат” фарқланади: 1) “Иллат” – ҳукмни аниқлаштириб берувчи, унга далолат қилувчи воситадир. “Мақосид” – жорий этиладиган ҳукмлардан кўзланадиган манфаатлардир. 2) “Иллат” – сабаб, асосдир, лекин ҳукмнинг ўзи эмас. “Мақосид” – “иллат”ни билиш орқали ҳукмдан олинадиган манфаатдир (У.Аднон, 2015:1216).

Ҳаким Термизий масалаларнинг “иллат”и (сабаби)ни тўғри аниқлаш ботин илмини ўзлаштирган уламоларга хос эканини таъкидлайди. Аллома “илм ал-ботин” (ички-яширин илм) ва “илм аз-зоҳир” (ташки-ошкора илм) бир-бирига ошно эканини айтсада, “илм ал-ботин”ни англаган ҳакимни “илм аз-зоҳир”ни эгаллаган олимдан юқори кўяди. Жумладан, шундай ёзади: “Аллоҳ ҳузуридаги илм – денгиздир. Бу денгиздан У расулларга дарё (миқдорида илм) ато

этади, расуллар бу дарёдан уламоларга анхор (миқдоридаги илм) берадилар, уламолар эса, оммага кичик арикни улашадилар. Анбиёларга пайғамбарлик масъулиятини кўтара оладиган ақл берилган, олимлар эса омма тоқат қила олмайдиган илмга муносиб тарзда ақллари зиёда қилинган. Худди шундай ботин уламолари – ҳукамолар эса зоҳир уламолари ожиз бўлган илмларни кўтара олишлари учун ақллари зиёда қилинган. Улар зоҳир уламолари тоқат қила олмайдиган илмни эгаллайдилар, шунинг учун ҳам зоҳир уламолари баъзи бандаларнинг сувда юриши, юрганларида ернинг уларнинг олдига ўзи тортилиб келиши, уларга ризқнинг одамлар иштирокисиз муҳайё қилинишини инкор этадилар”. Шундан сўнг муаллиф зоҳир уламоларини танқид қилиб, улар Аллоҳни таниганлари билан, ҳали Уни ҳақиқий англаб (ҳаққ ал-маърифат) етмаганлари сабабли уларда дунёга ҳирс, мақтовга ўчлик, мансабпарастлик каби қусурлар бор эканини қоралайди. Ҳаким Термизий фикҳ ва фақиҳ сўзларини таҳлил қилиб, бу сўзлар аслида “ислом ҳуқуқи” ва “ҳуқуқшуноси”, деган маънони эмас, балки, ашёларнинг ботиний томонларини англатишини тушунтириб беради (Ҳ. Термизий, 1988:270–358).

Ҳаким Термизий кўплаб асарларида фикҳий мавзуларни кўтаради, ўз китобларида дин ҳукмларини ботиний жиҳатлар, ички маънавий таъсирлар нуктаи назаридан муҳокама қилади. Ҳаким Термизий фақиҳлар мурожаат қиладиган “фикҳий ҳийлалар” масаласига алоҳида эътибор беради. Фикҳий ҳийлаларда адолат мезонини тарқ этган фақиҳларни Аллоҳни алдашга уриниш, дин кўрсатмаларини ўзгартириш, мансабдорларга тилғламалик қилишда айблайди. Зеро, баъзи фақиҳлар масалаларнинг “иллат”ини тўғри аниқлай олмай, ёки баъзи яширин “иллат”ларни англамасдан, нотўғри хулосалар чиқарадилар ва шу билан инсонлар ўз ҳаққоний мажбуриятларини бажармасликларига йўл топиб берадилар (М.Жуюший, 1980:128–130), дейди. Ҳаким Термизий шу каби бир неча масалаларни “ал-Масоил ал-афина” (бадбўй масалалар) номи остида кичик рисолада жамлайди.

Юқоридаги мулоҳазалари билан Термизий фақиҳларни уч тоифага ажратади:

Дунё матоҳларига эришиш учун илм талаб қилганлар.

Зоҳирий илм йўлидаги фақиҳлар – улар ҳикмат нуридан мосуводирлар. Шунинг учун ҳам масалаларнинг ботиний жиҳатларидан беҳабарлар.

Ҳикмат нури берилган, масалаларнинг яширин жиҳатларини ҳам англай оладиган ҳақиқий қиёс аҳли (А.Барака, 2014:99–102).

Ҳаким Термизийга кўра, фақатгина учинчи тур фақиҳларгина барча масалаларда тўғри ҳуқуқий ечим бериш, ҳукмларнинг иллатини тўғри аниқлай олиш салоҳиятига эга бўладилар. Қолганлар эса ҳикмат ато этилмагани учун хатога йўл қўйишлари мумкин.

Бу билан Ҳаким Термизий исломнинг замон билан ҳамнафас бўлиши, бирёқлама қарашлар чегарасида чекланиб қолмаслиги учун ҳукмларнинг мақсадига эътибор бериш, унинг аниқ сабаби – “иллат”ини аниқлаш орқали амалиётга жорий қилиш заруриятини таъкидлайди. Ҳаким Термизий мазкур йўналишдаги асарлари билан шариат мақсадлари бўйича ижод қилган илк мутафаккир ҳисобланади. У ҳижрий тўртинчи асрдаёқ шаръий ҳукмларни чиқаришда шариат мақсадлари доирасида ижтиҳод қилиш методологиясини ишлаб чиққан ва ислом ҳуқуқшунослиги соҳасида янгилашни амалга оширган.

ХУЛОСА

“Мақосид аш-шариа”нинг дастлабки кўринишлари Пайғамбар алайҳиссалом ва саҳобийлар даврида кўзга ташланган. Қуръони карим оятлари ва ҳадиси шарифлар инсонларни диний масалаларга ҳам ақл кўзи билан қарашга, маърифат билан изланишга ундаган.

Фикҳий мазҳаблар ўз фаолияти доирасида “мақосид” қарашлари шаклланиши учун қулай шароит яратган эди. Мазҳабларнинг ўзаро баҳс-мунозаралари ҳам “мақосид” доирасидаги фикрлар сайқалланиши учун қулай имконият берган эди.

Ҳаким Термизийнинг “мақосид”га доир дастлабки қарашлари, айнан шу сўзнинг ҳосилаларини ўз асарларида ишлатиши кейинги муаллифлар учун бу мавзуда фаолият олиб боришлари учун таянч-асос бўлган.

“Мақосид”га тегишли фикрларни қайд этиш жараёнлари, Ҳаким Термизий асарлари билан IX–X асрларда бошланган бўлса, Имом Жувайний (1028–1085) давридан бошлаб, у тизимли шаклга келди, дейиш мумкин. Айниқса, Имом Жувайнийнинг “мақосид”ни “заруриёт”, “ҳожийёт” ва “таҳсинийёт” қисмларига ажратиши “мақосид”га нисбатан тизимли қарашларни шакллантирди.

Ҳаким Термизийнинг “Исбот ал-илал” асаридаги муамалот ва ибодат масалаларига оид иллатлар ўз мазмун-моҳиятига кўра фарқланади.

Ҳаким Термизий энг муҳим фикрларидан бири – “ҳар қандай шаръий ҳукм ортида “иллат” (асос ва сабаб) бордир”. Ҳар бир “иллат” Ҳаким Термизийда ахлоқий ўзакни ҳам ўз ичига олади. Яъни, ҳар бир ҳукмнинг ахлоқий-маънавий жиҳатлари мавжуд. Бу каби қарашлари билан Ҳаким Термизий ислом фикҳида муҳим янгиланишларни бошлаб берди.

МАНБА ВА АДАБИЁТЛАР РЎЙХАТИ

1. А.Барака. (2014). Ал-Ҳаким ат-Термизий ва назариййатуҳу фи-л-вилоя. Қоҳира: Мактаба Ваҳба.
2. Жасер Авда. (2011). Мақосид аш-шариа ка-фалсафа ли-т-ташриъ ал-ислами. Вашингтон: Халқаро ислом тафаккури институти.
3. Жасер Авда. (2011). Мақосид аш-шариа: далил ли-л-мубтадиин. Вашингтон: Халқаро ислом тафаккури институти.
4. М.Жуюший. (1980). Ал-Ҳаким ат-Термизий: дироса ли осориҳи ва афкориҳи. Қоҳира: Дар ан-наҳда арабийя.
5. Х.Заҳрий. (2013). Ҳаким Хуросон ва анис аз-замон. Работ: Марказ ад-диросот ва-л-абҳос.
6. Х.Заҳрий. (2009). Таҷаллиёт ал-Бурҳон. Байрут: ал-Мактаба ал-Асрия.
7. Х.Заҳрий. (1998). Ҳаким Термизийнинг “Исбот ал-илал” асари нашрининг кириш қисми. Работ: Қуллият ал-адаб ва-л-улум ал-иҷтимаия.
8. Камолиддин Муҳаммад. (2015). Ал-Мақосид қабла-ш-Шотибий // ар-Робита ал-Муҳаммадия. Работ: 2015. <https://www.arrabita.ma/blog>
9. Муҳаммад Ҳусайн. (2005). Ат-Танзир ал-мақосидий инда-л-Имам Муҳаммад Тохур ибн Ошур. Ал-Жазоир: Жамият Жазоир.
10. Муҳаммад Юсуф Муҳаммад Содиқ. (2019). Усулul фикҳ. Тошкент: Hilol-Nashr.
11. Навос Шариф. (2021). Қозийят таълил ал-аҳком инда-л-усулиййин ва-л-мутакаллимин // Баес Исломий. Уттар Прадеш: <http://albasulislami.com>
12. Nicholas Heer. (1960). Al-Hakim al-Tirmidhi's Kitāb Ithbāt al-'Ilal. A paper read at the 1960 annual meeting of the American Oriental Society held in New Haven, Connecticut.
13. Нуъмон Жуғайм. (2013). Туруқ кашф ан мақосид аш-Шориъ. Аммон: Дар ан-нафаис.
14. Ризвон Саййид. Мақосид аш-шариа байна усул ал-фиқҳ ва-т-таваҷҷуҳот ан-нуҳудия // Шабаб тафаккум. Маскат: 2021. №30 март. <https://shababtafahom.com/post/2183>
15. Рисуний Аҳмад. (2014). Ал-Қавоид ал-асос ли илм мақосид аш-шариа. Лондон: Муаассаса ли-т-турос ал-ислами. Электрон нусха

16. Рисуний Аҳмад. Муҳозарот фи мақосид аш-шариа. Қоҳира: Дор ал-калима, 2014.

17. Торик Ҳажжи. (2016). Ал-Ҳаким ат-Термизий ва таълил ал-ибодот // Изоат. сентябрь. <https://www.ida2at.com/al-hakim-al-tirmidhi-explanation-of-worship>

18. Усома Аднон. (2015). Басма Али Рабобиа. Алоқа мақосид аш-шариа би-л-илла ва-л-муносаба ва-л-ҳикма: дироса таъсилийя фикҳийя // Диросот улум аш-шариа ва-л-қонун. Иордания университети нашри. Аммон. Ж. 42.

19. Ҳаким Термизий. (1998). Исбот ал-илал. Касабланка: ан-Нажаҳ ал-жадида.

20. Ҳаким Термизий. (1965). Ас-Салот ва мақосидуҳо. Қоҳира: Дор ал-китаб ал-арабий.

21. Ҳаким Термизий. (1998). Наводир ал-усул. Қоҳира: Дор ар-райюн ли-т-турос. Ж. 1.

REFERENCES

1. A.Baraka. (2014). Al-Hakim at-Termiziy va nazariyyatuhu fi-l-viloya. Qohira: Maktaba Vahba.
2. Jaser Avda. (2011). Maqosid ash-sharia ka-falsafa li-t-tashri' al-islamiy. Vashington: The international Institute of Islamic Thought.
3. Jaser Ayda. (2011). Maqosid ash-sharia: dalil li-l-mubtadiin. London, Vashington: The international Institute of Islamic Thought.
4. M.Juyushiy. (1980). Al-Hakim at-Termiziy: dirosa li osorihi va afkorihi. Qohira: Dar an-nahda arabiyya.
5. X.Zahriy. (2013). Hakim Xuroson va anis az-zamon. Rabot: Markaz ad-dirosot va-l-abhos.
6. X.Zahriy. (2009). Tajalliyot al-Burhon. Bayrut: al-Maktaba al-Asriyya.
7. X.Zahriy. (1998). Hakim Termiziyning “Isbot al-ilal” asari nashrining kirish qismi. Rabot: Kulliyat al-adab va-l-ulum al-ijtimaiyya.
8. Kamoliddin Muhammad. (2015). Al-Maqosid qabla-sh-Shotibiy // ar-Robita al-Muhammadiyya. Rabot. <https://www.arrabita.ma/blog>
9. Muhammad Husayn. (2005). At-Tanzir al-maqosidiy inda-l-Imam Muhammad Tohur ibn Oshur. Al-Jazoir: Jamiat Jazoir.
10. Muhammad Yusuf Muhammad Sodiq. (2019). Usulul fiqh. Toshkent: Hilol-Nashr.
11. Navos Sharif. (2021). Qoziyyat ta'lim al-ahkom inda-l-usuliyyin va-l-mutakallimin // Bayes Islomiy. Uttar Pradesh: №6 yanvar. <http://albasulislami.com>
12. Nicholas Heer. (1960). Al-Hakim al-Tirmidhi's Kitāb Ithbāt al-'Ilal. A paper read at the 1960 annual meeting of the American Oriental Society held in New Haven, Connecticut.
13. Nu'mon Jug'aym. (2013). Turuq kashf an maqosid ash-Shori'. Ammon: Dar an-nafais.
14. Rizvon Sayyid. (2021). Maqosid ash-sharia bayna usul al-fiqh va-t-tavajjuhoh an-nuhudiyya // Shabab tafahum. Masqat: <https://shababtafahom.com/post/2183>

15. Risuniy Ahmad. (2014). *Al-Qavoid al-asos li ilm maqosid ash-sharia*. London: Muaassasa li-t-turos al-islamiy, 2014. Elektron nusxa

16. Toriq Hajji. (2016). *Al-Hakim at-Tirmiziy va ta'lil al-ibodot* // <https://www.ida2at.com/al-hakim-al-tirmidhi-explanation-of-worship>

17. Usoma Adnon, Basma Ali Rabobia. (2015). *Aloqa maqosid ash-sharia bi-l-illa va-l-munosaba va-l-hikma: dirosa ta'siliyya fiqhiyya* // *Dirosot ulum ash-sharia va-l-qonun*. Iordaniya universiteti nashri. Ammon: Ж. 42.

18. Hakim Termiziy. (1998). *Isbot al-ilal*. Kasablanka: an-Najah al-jadida.

19. Hakim Termiziy. (1965). *As-Salot va maqosiduho*. Qohira: Dor al-kitab al-arabiy.

20. Hakim Termiziy. (1988). *Navodir al-usul*. Qohira: Dor ar-rayyon li-t-turos. Ж. 1.

21. Risuniy Ahmad. (2014). *Muhozarot fi maqosid ash-sharia*. Qohira: Dor al-kalima.

